

Arrest

nr. 327 312 van 27 mei 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Louizalaan 390 / 13
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 2 december 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 november 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 december 2024 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DARBINIAN, die *loco* advocaat A. ALENKIN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 5 augustus 2022 en verzoekt op 11 augustus 2022 een eerste keer om internationale bescherming. Op 5 januari 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot de kennelijke ongegrondheid van dit verzoek. Verzoeker dient hiertegen geen beroep in.

Op 13 maart 2023 verzoekt verzoeker een tweede keer om internationale bescherming. Dit volgend verzoek wordt door de commissaris-generaal op 4 juli 2023 niet-ontvankelijk verklaard. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verwerpt het hiertegen ingestelde beroep bij arrest nr. 308 036 van 10 juni 2024.

Op 23 juli 2024 dient verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming, dat door de commissaris-generaal op 20 november 2024 niet-ontvankelijk wordt verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 23 november 2024 aangetekend aan verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

*U verklaarde de Georgische nationaliteit te hebben en te zijn geboren op 18 april 1972 in Khashuri. U zat in de gevangenis van 2 augustus 2010 tot 7 april 2017 omdat er op straat heroïne werd gevonden bij u. Nadat u de gevangenis mocht verlaten, vertrok u naar Rusland en nog verschillende andere Europese landen. In 2018 was u al eens in België, waarna u weer in verschillende Europese landen verbleef. Van juni 2021 tot augustus 2021 was u in Georgië omdat uw vader overleden was in november 2019. U vertrok omdat u bedreigd werd. Daarna verbleef u weer in verschillende landen en van 14 april 2022 tot 31 juli 2022 was u opnieuw in Georgië. U kwam naar Georgië omdat u vanuit Belarus werd gedeporteerd omdat u niet gevaccineerd was. Hierna vertrok u naar België. U arriveerde in België op 5 augustus 2022 en diende uw **eerste verzoek om internationale bescherming** in op 11 augustus 2022. Ter staving van uw eerste verzoek legde u volgende documenten neer: uw rijbewijs, uw identiteitskaart, uw paspoort, een huwelijkscertificaat, een geboorteakte, documenten m.b.t. uw reisweg, uw gevangenisdossier en documenten m.b.t. uw beroepsprocedure.*

Op 5 januari 2023 verklaarde het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond. U tekende hiertegen geen beroep aan binnen de wettelijk voorziene termijn.

*Zonder naar Georgië te zijn teruggekeerd diende u op 13 maart 2023 een **tweede verzoek om internationale bescherming** in. U verklaart dat u ondertussen een dochter heeft gekregen en uw vrouw in België verblijft. U kan niet terugkeren naar Georgië omdat er nog altijd naar u gevraagd wordt bij uw moeder en broer. Ter staving van uw tweede verzoek om internationale bescherming legde u het volgende document neer: uw identiteitskaart.*

Op 4 juli 2023 nam het CGVS een beslissing van niet-ontvankelijkheid inzake uw tweede verzoek om internationale bescherming. Het beroep dat u hiertegen aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd op 10 juni 2024 verworpen.

*Zonder naar Georgië te zijn teruggekeerd diende u op 25 oktober 2024 een **derde verzoek om internationale bescherming** in. U beroept zich grotendeels op dezelfde feiten als bij uw eerste twee verzoeken. U voegt toe dat uw broer D. op 29 september 2024 is overleden en dat er een onderzoek loopt naar zijn dood. Bijkomend verklaarde u dat uw vrouw en dochter inmiddels in Wit-Rusland verblijven en dat u daar zelf niet naar toe kan omdat u een inreisverbod van vijf jaar hebt gekregen. Ter staving van uw derde verzoek legt u vier medische documenten en een handgeschreven lijst van onkosten neer.*

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U legde een viertal medische documenten neer. Echter haalt u nergens aan dat deze documenten iets te maken hebben met uw vermogen om deel te nemen aan de asielprocedure, noch valt er iets dergelijks uit de documenten zelf af te leiden.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de

verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat uw huidige verzoek steunt op de motieven die u tijdens uw vorige verzoeken uiteenzette. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot kennelijke ongegrondheid. Dit omdat uw relaas ongeloofwaardig werd bevonden omwille van (1) laattijdige indiening van het verzoek, (2) vage en niet-gestaafde verklaringen met betrekking tot uw vermeende problemen en (3) uw onvermogen om aan te tonen dat u niet op de bescherming van de Georgische autoriteiten zou kunnen rekenen. U diende geen beroep in binnen de wettelijke termijn. In uw tweede verzoek beriep u zich op feiten die volledig voortvloeiden uit de feiten die u bij uw eerste verzoek aanhaalde. Uw tweede verzoek werd om deze reden niet-ontvankelijk bevonden door het CGVS. Het beroep dat u aantekende tegen deze beslissing werd door de RvV verworpen. U diende geen cassatieberoep in binnen de wettelijk voorziene termijn. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Wat betreft uw vermeende problemen in Georgië legde u geen bijkomende inhoudelijke verklaringen af en bracht u evenmin nieuwe bewijsstukken aan die hierop betrekking hebben. In onderhavig verzoek beperkt u zich integendeel louter tot het opnieuw uiteenzetten van uw verhaal over uw gevangenisstraf in Georgië (DVZ verklaring volgend verzoek d.d. 25/10/2024, punt 17), waar u bij uw vorige verzoeken ook al over vertelde. In beide verzoeken werd reeds geoordeeld dat uw relaas wat deze feiten betreft niet geloofwaardig was. U brengt in onderhavig verzoek geen elementen aan die deze beoordeling zouden wijzigen.

Daarnaast verklaarde u nog dat uw broer D. recentelijk is overleden (DVZ-verklaring volgend verzoek d.d. 25/10/2024, punt 14). Er stopte een auto voor zijn deur – D. dacht dat het de politie was – en hij vluchtte. Hij zou verdronken zijn en er zou een onderzoek lopen naar zijn dood. Nergens in uw verklaringen blijkt hoe deze gebeurtenis op enige manier van verband houdt met uw eigen eventuele problemen bij terugkeer. U verklaarde ook nog dat uw broer D. problemen zou hebben gekregen door u (DVZ-verklaring volgend verzoek d.d. 25/10/2024, p. 17). Hierbij moet worden beklemtoond dat uw problemen, waar D.'s problemen uit zouden voortvloeien, in uw vorige verzoeken reeds ongeloofwaardig werden bevonden door het CGVS, waardoor de geloofwaardigheid van deze bewering ernstig gerelativeerd wordt.

Bijkomend verklaarde u dat u niet naar Wit-Rusland kan gaan, waar uw vrouw en kind wonen, omdat u daar een inreisverbod hebt gekregen van 5 jaar en op een opsporingslijst bent gezet. U vreest opgesloten en gedeporteerd te worden als u naar Wit-Rusland zou gaan (DVZ-verklaring volgend verzoek d.d. 25/10/2024, p. 17). Hierbij moet worden opgemerkt dat eventuele problemen in Wit-Rusland niets van doen hebben met uw vrees bij terugkeer naar Georgië, uw land van herkomst waartegenover uw verzoek om internationale bescherming beoordeeld dient te worden. Derhalve kunnen deze niets wijzigen aan de eerdere beoordelingen van het CGVS.

Met betrekking tot de nieuwe documenten die u in onderhavig verzoek neerlegde, moet worden gesteld dat deze niet vermogen om bovenstaande vaststellingen om te buigen. Uit de vier medische documenten kan niets worden afgeleid waaruit blijkt dat deze iets te maken hebben met uw problemen. Ze tonen enkel aan dat u in België bepaalde medicatie voorgeschreven werd. U gaf bij het indienen van uw verzoek ook geen toelichting inzake de redenen dat u deze documenten voorlegde, waardoor deze eerder als irrelevant voor uw nood aan bescherming moeten worden beoordeeld. Ook uit het handgeschreven lijstje van onkosten die u betaalt blijkt niet dat het iets te maken heeft met uw vermeende problemen in Georgië.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoeker beroept zich, in wat zich aandient als een enig middel, op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker wijst op de inhoud van de materiële motiveringsplicht, stelt helemaal niet akkoord te gaan met de motivering van de bestreden beslissing en herhaalt de door hem aangevoerde feiten. Hij geeft aan dat het politieke landschap in Georgië niet evident is en stelt dat zijn problemen in Georgië onverkort blijven gelden, dat hij in Georgië wordt gezocht en dat hij er kan worden aangehouden bij een terugkeer: *"Deze oproepingsbrief bewijst ondubbelzinnig de effectieve vervolging van verzoeker in Georgië"*. Verzoeker nam contact op met zijn vrienden en familieleden in Georgië en kreeg informatie dat hij nog steeds wordt gezocht door de Georgische regering. Verzoeker stelt dat zijn verhaal voldoende pertinent is en dat de verwerende partij hem diende te geloven. Georgië was volgens het koninklijk besluit van 14 januari 2022 mogelijks een veilig land, maar niet voor iedereen. Er waren serieuze redenen om hem te vervolgen en zijn situatie is specifiek en niet veilig.

Verzoeker geeft vervolgens aan niet akkoord te zijn met de bewering, zoals opgenomen in de bestreden beslissing, dat zijn eerste verzoek laattijdig werd ingediend en dat hij vage en niet-gestaafde verklaringen aflegde. Verder stelt verzoeker dat hij door zijn verhaal aantoonde dat hij niet op de bescherming van de Georgische autoriteiten kon rekenen. Zijn problemen gaan dus verder. Verzoeker voegt toe dat de Georgische autoriteiten hem de laatste tijd verder zoeken op mogelijke adressen van zijn vrienden en zijn familieleden in Georgië. Tevens stelt hij dat het om dezelfde personen gaat die hem hebben gearresteerd in 2009. Zijn familie wordt momenteel onder druk gezet en familieleden worden bedreigd. Verzoeker betoogt dat hij hieromtrent zeer duidelijke verklaringen heeft afgelegd maar dat dit element, hoewel dit moest, niet in overweging wordt genomen in de bestreden beslissing en eenvoudigweg wordt afgedaan als loutere bewering. Volgens verzoeker zijn de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel geschonden en kunnen zijn verklaringen niet anders dan geloofwaardig worden beschouwd. Door zich vast te pinnen op de gedwongen terugkeer en het feit dat Georgië bij koninklijk besluit als veilig land werd aangemerkt *"maar de verklaringen over de vluchtmotieven en de vervolgingsfeiten zo goed als buiten beschouwing te laten of niet te laten doorwegen"*, heeft de verwerende partij volgens verzoeker kennelijk onredelijk gehandeld. Eveneens handelde de verwerende partij volgens verzoeker onredelijk *"door de migratieroute sterker te laten doorwegen dan de eigenlijke vluchtmotieven en de verklaringen over de vervolgingsfeiten"*.

"Deze onredelijkheid wordt versterkt door het feit dat verwerende partij besliste geen tweede onderhoud met verzoeker te organiseren". Gezien het al duidelijk was tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud dat hij coherente en duidelijke verklaringen kon afleggen, *"maar zijn geloofwaardigheid in het gedrang zou zijn gekomen door zijn repatriaties"*, had de verwerende partij, aldus verzoeker, ervoor kunnen opteren om alsnog een tweede onderhoud te organiseren. Dit zou verzoeker de kans hebben gegeven om zijn vluchtmotieven en *"de wijze van vervolgingsfeiten"* te bevestigen. Verzoeker besluit dat hij aldus op onredelijke wijze en zonder enig belang de kans ontnomen werd om zijn geloofwaardigheid te bevestigen.

2.1.2. Verzoeker vraagt de Raad op basis van het voorgaande de bestreden beslissing te willen hervormen en hem het vluchtelingenstatuut, dan wel het statuut van subsidiair beschermde te willen toekennen, minstens om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen bijkomende stukken bij het verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.3. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst in deze op de inhoud van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blijf geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (*Parl. St.*, Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden het volgende overwogen:

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U legde een viertal medische documenten neer. Echter haalt u nergens aan dat deze documenten iets te maken hebben met uw vermogen om deel te nemen aan de asielprocedure, noch valt er iets dergelijks uit de documenten zelf af te leiden.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.4. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 20 november 2024, getiteld “*niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)*”, waarbij zijn huidig, derde, verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing is genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek onvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming onvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijk inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming - oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet onvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming -, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.3.6. Verzoeker blijft in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming vasthouden aan de motieven die hij reeds tijdens zijn twee eerdere beschermingsverzoeken uiteenzette. De Raad stelt vast dat het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeker op 5 januari 2023 werd afgesloten met een beslissing tot kennelijke ongegrondheid omdat verzoekers relaas ongeloofwaardig werd bevonden omwille van de laattijdige indiening van het verzoek, de vage en niet-gestaafde verklaringen met betrekking tot zijn vermeende problemen en zijn onvermogen om aan te tonen dat hij niet op de bescherming van de Georgische autoriteiten zou kunnen rekenen. Verzoeker liet na tegen deze beslissing beroep in te dienen. In

zijn tweede verzoek om internationale bescherming beriep verzoeker zich op feiten die volledig voortvloeiden uit de feiten die hij bij zijn eerste verzoek aanhaalde, reden waarom de commissaris-generaal op 4 juli 2023 besliste tot de niet-ontvankelijkheid van het volgend verzoek. De Raad verwierp het tegen deze beslissing ingestelde beroep bij arrest nr. 308 036 van 10 juni 2024. Verzoeker diende geen cassatieberoep in binnen de wettelijk voorziene termijn. Bijgevolg resten er hem geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot zijn vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat hem betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming. Dit is evenwel niet het geval.

Zo legde verzoeker, in het kader van zijn huidig, derde, verzoek om internationale bescherming, geen bijkomende inhoudelijke verklaringen af over zijn vermeende problemen in Georgië en bracht hij evenmin nieuwe bewijsstukken aan die hierop betrekking hebben. Hij beperkte zich integendeel tot het louter opnieuw uiteenzetten van zijn verhaal over zijn gevangenisstraf in Georgië (administratief dossier, 'verklaring volgen verzoek' d.d. 25 oktober 2024, punt 17), waar hij in het kader van zijn twee vorige verzoeken ook reeds over vertelde. In beide vorige verzoeken werd reeds geoordeeld dat verzoekers relaas wat deze feiten betreft niet geloofwaardig is. Verzoeker brengt geen elementen aan die deze beoordeling zouden wijzigen.

Waar hij in het kader van zijn huidig verzoek verder verklaarde dat zijn broer D. op 29 september 2024 overleden is en dat er een onderzoek zou lopen naar zijn dood (*ibid.*, punt 14), treedt de Raad het oordeel van de commissaris-generaal bij dat nergens uit verzoekers verklaringen blijkt hoe deze gebeurtenis op enige manier verband houdt met verzoekers eigen eventuele problemen bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Waar verzoeker tevens verklaarde dat zijn broer D. problemen zou hebben gekregen door hem (*ibid.*, punt 17), herneemt de Raad dat verzoekers problemen, waar de problemen van zijn broer D. uit zouden voortvloeien, reeds ongeloofwaardig werden bevonden waardoor de geloofwaardigheid van deze bewering ernstig gerelativeerd wordt.

Tot slot haalde verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek nog aan dat hij niet kan terugkeren naar Wit-Rusland, waar zijn vrouw en kind wonen, omdat hij daar een inreisverbod heeft gekregen van vijf jaar en hij er op een opsporingslijst werd gezet. Zijn vrees opgesloten en gedeporteerd te worden als hij naar Wit-Rusland zou gaan (*ibid.*, p. 17), heeft op zich geen uitstaans met zijn vrees bij terugkeer naar Georgië, zijn land van herkomst ten aanzien waarvan zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden beoordeeld. Dit is geen nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroot.

Ter staving van zijn huidig verzoek legde verzoeker vier medische documenten en een handgeschreven lijst van onkosten neer (administratief dossier, map documenten, stukken 1-2). De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat uit de vier medische documenten niets kan worden afgeleid waaruit blijkt dat deze iets te maken hebben met verzoekers vermeende problemen. Deze tonen enkel aan dat verzoeker in België bepaalde medicatie voorgeschreven werd. Verzoeker gaf verder ook geen toelichting over de reden waarom hij deze documenten voorlegde. Uit de handgeschreven lijst van onkosten die verzoeker betaalt, blijkt dan weer niet dat het iets te maken heeft met de vermeende problemen in Georgië.

Gelet op het voorgaande brengt verzoeker geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet, in aanmerking komt.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift, dat in wezen een *quasi* integrale herneming is van het middel zoals ontwikkeld in het kader van zijn verzoekschrift gericht tegen zijn eerder, tweede, verzoek om internationale bescherming aangevuld met enkele nieuwe paragrafen, geen elementen aan die deze conclusie vermogen aan het wankelen te brengen.

Door eenvoudigweg te beweren – en te herhalen – dat hij na contact op te nemen met zijn vrienden en familie in Georgië zou hebben vernomen dat hij aldaar nog steeds wordt gezocht en door hieraan toe te voegen dat de Georgische autoriteiten hem ook de laatste tijd nog verder zouden zoeken en dat deze autoriteiten daarbij zijn familieleden onder druk zouden zetten en zouden bedreigen, ontkracht verzoeker de in het kader van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming gedane vaststellingen namelijk hoegenaamd niet. Dit betreffen immers opnieuw dezelfde louter bijkomende, algemene, vage, niet nader uitgewerkte, blote en niet-gestaafde beweringen die volledig in het verlengde liggen van de asielmotieven die tijdens zijn vorige verzoeken om internationale bescherming ongeloofwaardig werden bevonden. Bovendien zijn deze beweringen uitermate vaag en algemeen en geeft verzoeker hieromtrent andermaal niet de minste verdere, bijkomende duiding of precisering. Verzoeker kan bezwaarlijk volstaan met het uiten van dergelijke bijkomende, dermate algemene, vage, niet nader uitgewerkte, blote, niet-gestaafde en ongefundeerde beweringen om de reeds tijdens zijn vorige verzoeken om internationale bescherming teloorgegangene geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen.

Voor het overige laat verzoeker de voormelde motieven volledig onverlet en komt hij niet verder dan te volharden dat zijn problemen in Georgië verder blijven bestaan. Derhalve blijven deze motieven onverminderd gelden.

Verzoeker kan voorts niet worden gevolgd in zijn betoog dat de verwerende partij ervoor had moeten opteren een *“tweede onderhoud met verzoeker te organiseren”* en dat de verwerende partij, door zulks niet te doen, aan hem de kans zou hebben ontnomen om zijn teloorgegane geloofwaardigheid te herstellen.

De Raad wijst erop dat dit argument reeds ten volle beantwoord is in arrest nr. 308 036 van 10 juni 2024, en dat deze beantwoording blijft gelden, voor zover hernomen en bijgetreden in zoverre verzoeker in het kader van zijn derde, huidige, verzoek om internationale bescherming tevens lijkt voor te houden dat hij persoonlijk diende te worden gehoord bij de verwerende partij:

“Verzoeker gaat met dit betoog vooreerst immers voorbij aan de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn standpunt blijkens de stukken van het dossier, met name zijn verklaringen zoals afgelegd in de vragenlijst “bijzondere procedurele noden”, de verklaringen die hij aflegde in het kader van zijn verklaring volgend verzoek en de mogelijkheden waartoe hij beschikte om zowel bij de DVZ als bij het CGVS de nodige bijkomende documenten en stukken neer te leggen, te dezen op nuttige wijze kenbaar heeft kunnen maken. In dit kader was het, gelet op de inhoud van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, aan verzoeker zelf om aan te tonen of aannemelijk te maken dat er te dezen nieuwe elementen zijn of voorliggen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Verzoeker werd in dit kader bovendien expliciet op de hoogte gesteld van het gegeven dat het CGVS niet verplicht was om hem opnieuw op te roepen voor een persoonlijk onderhoud en er werd uitdrukkelijk op gewezen dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn volgend verzoek om internationale bescherming bij de DVZ aan te brengen (administratief dossier, verklaring volgend verzoek).

Verzoeker, die blijkens de stukken van het dossier daarenboven zelf niet verzocht om door verweerder te worden gehoord, toont verder op generlei wijze aan dat of waarom verweerder hem in casu had moeten oproepen voor een nieuw persoonlijk onderhoud. Hij duidt niet concreet wat hij tijdens een eventueel nieuw persoonlijk onderhoud specifiek had kunnen of willen toevoegen of uiteenzetten. Evenmin toont verzoeker in concreto aan dat, waar of op welke wijze dit van invloed had kunnen zijn op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing of op de beoordeling van het voorliggende verzoek om internationale bescherming.

Hoe dan ook had verzoeker de kans om middels het onderhavige verzoekschrift bijkomende verklaringen af te leggen, eventuele toevoegingen te doen en de nodige bijkomende stukken en informatie te verstrekken inzake zijn verzoek om internationale bescherming en heeft hij de mogelijkheid om dit verzoekschrift in te dienen ook benut.”

Waar en in zoverre verzoeker in het voorliggende verzoekschrift opnieuw, net zoals in zijn verzoekschrift ingediend in het kader van de beroepsprocedure tegen zijn tweede verzoek om internationale bescherming, kritiek voert tegen de beoordeling die de verwerende partij reeds deed in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, dient de Raad op te merken dat ook dit argument reeds beantwoord werd in arrest nr. 309 036 van 10 juni 2024:

“(…) dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat de beslissing die verweerder in het kader van het vorige verzoek om internationale bescherming van verzoeker nam, omwille van het feit dat verzoeker naliet om tegen deze beslissing een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, definitief is en als vaststaand moet worden beschouwd. Verzoeker doet aan dit gegeven met zijn blote, eenvoudige, algemene en ongefundeerde bewering dat hij de betreffende beslissing van verweerder nooit zou hebben ontvangen, nooit kon lezen en daardoor niet in beroep kon gaan geenszins afbreuk. Verzoeker kan zijn onderhavige verzoek om internationale bescherming en het voorliggende verzoekschrift dan ook niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de in de indertijd jegens hem genomen, definitieve en vaststaande beslissing van verweerder gedane vaststellingen. De Raad heeft te dezen immers niet de bevoegdheid om uitspraak te doen over de beslissing die door verweerder werd genomen in het kader van het vorige verzoek om internationale bescherming van verzoeker. De Raad gaat in casu enkel na of

verweerder al dan niet terecht heeft besloten dat er geen nieuwe elementen of feiten in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de toekenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt."

In zoverre verzoeker in het onderhavige verzoekschrift verder opnieuw gewag maakt van een oproepingsbrief die volgens hem ondubbelzinnig zijn vervolging zou aantonen, kan de Raad tot slot niet anders dan vaststellen dat verzoeker noch eerder gedurende zijn huidige verzoek om internationale bescherming, noch in de loop van onderhavige beroepsprocedure enige oproepingsbrief neerlegde en neerlegt. Derhalve kan (nog steeds) niet worden ingezien op welk document verzoeker doelt en dient te worden besloten dat deze passage in het verzoekschrift wederom werd opgenomen door middel van onzorgvuldig kopieer- en plakwerk vanwege verzoekers advocaat.

Waar verzoeker in het verzoeker aanstipt dat hij ziek is en niet naar Georgië kan terugkeren, merkt de Raad op dat verzoeker tijdens de administratieve procedure zijn medische conditie niet heeft opgegeven als een reden die hem zou verhinderen terug te keren naar zijn land van herkomst. Hoe dan ook houden medische problemen op zich geen verband met de criteria van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. In zoverre verzoeker zich beroept op zijn medische situatie *an sich*, die hij overigens nalaat verder uiteen te zetten, dient hij desgevallend de hiertoe geëigende procedure aan te wenden, namelijk een aanvraag machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker nog stelt dat Georgië mogelijks een veilig land van herkomst is maar niet voor iedereen stipt de Raad ten overvloede nog aan dat Georgië op heden niet meer wordt beschouwd als een veilig land van herkomst en dat dit niet wegneemt dat verzoeker zijn nood aan internationale bescherming nog steeds *in concreto* aannemelijk moet maken. Gelet op wat voorafgaat, blijft hij hier echter in gebreke.

2.3.7. In acht genomen hetgeen voorafgaat, zijn er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde en legt verzoeker geen nieuwe elementen of feiten voor die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen behoort overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn huidig, volgend, verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, in aanmerking komt. De commissaris-generaal heeft het derde verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.11. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing minstens te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen,

vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming in de voorliggende zaak zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend vijftientig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS